

РЕШЕНИЕ

№ 6530

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8221** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Комисия за защита на потребителите“ /КЗП/ със седалище и адрес на управление [населено място], пл. ”С.” № 4А, чрез процесуален представител адв. А. К., срещу решение от 15.07.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 12039/2020 г. от СРС, НО – 17-ти състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление № К-0052901/03.01.2020 г., издадено от директора на Регионалната дирекция С., към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при КЗП, с което на [фирма] на основание чл. 233, ал. 2, във вр. чл.228 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ за нарушение на чл.103б, ал.1 от ЗЗП е наложено наказание „имуществена санкция“, в размер на 200 лв.

В касационната жалба се поддържа, че решението на въззивния съд е неправилно поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че погрешно съдът е приел, че чл.103б, ал.1 ЗЗП се прилага само за продажби, но не и при договори за изработка. И при двата вида договори качествата и предназначението на стоката остават потребителски и възложителят/купувачът се явяват потребители по смисъла на закона. Не са налице и посочените от въззивната инстанция процесуални нарушения. Иска от съда да отмени въззивното решение и постанови друго такова, с което

потвърди оспореното НП. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответника.

Ответникът – [фирма] чрез процесуалния си представител адв. Т. от АК П. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на адвокатско възнаграждение по представения списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка е непротиворечива между страните и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на разпитания актосъставител А. Ш..

Районният съд е отменил наказателното постановление на две основания:

На първо място е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения - в АУАН не са отразени датата и мястото на извършване на нарушението, а посочената в НП дата на извършване на нарушението е погрешна, както и погрешно е определен субекта на нарушението.

Този извод на съда е правилен.

Посочването на дата и място на извършване на нарушението е един от основните реквизити както на АУАН, така и на НП. Липсата на тези задължителни реквизити е съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на оспореното НП. Още повече, че в настоящия случай в НП се появява дата на извършване на нарушението, която обаче е погрешна.

Особено съществен порок е неправилното определяне на административнонаказаното лице. От доказателствата по делото се установява, че посоченият нарушител [фирма], към приетата от административнонаказващия орган дата на извършване на нарушението, не е съществувал в правния мир. Само на това основание наказателното постановление следва да бъде отменено.

Районният съд е отменил НП и на друго основание, като е приел, че проверката на КЗП не е установила дали има основателна причина за забавянето на доставката, както и че в случая забавата е минимална и не следва да се мени в административно

нарушение. Тези изводи не се споделят от настоящата инстанция. Установяването дали има основателни причини за забавянето на доставката не е задължение на административния орган. Без да е направено възражение от търговеца и представени от него доказателства контролните органи няма как да узнаят такива факти. От друга страна дали забавянето на доставката е минимално или не е въпрос на преценка или при евентуалното приложение на чл.28 ЗАНН, или при определяне размера на наказанието, на не е елемент от състава на административното нарушение.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора на касатора не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника следва да бъдат присъдени разноски по представения списък – адвокатски хонорар в размер на 300 лв. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като същият е в минималния размер, предвиден в чл.8 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет.

Мотивиран така и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.07.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 12039/2020 г. от СРС, НО – 17-ти състав.

ОСЪЖДА Комисия за защита на потребителите да заплати на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], „Околовръстен път“ № 214, разноски по делото в размер на 300 /триста/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :